

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm XIV

Alevli bir filo gibi , meşalelerden oluşan topluluk, yuvarlanan siyah tepelerin üzerinden süzülüyordu.

Lazarus, özünde, sıkıştıran zincirlerin ağırlığı altında çırpınıyordu. Tepeye doğru tırmanırken Lazarus durdu. Kulaklarını geriye attı, geniş göz bebekleri adeta iğne deliğine kadar küçüldü.

Önünde, arazi alçalıyor, engelsiz bir şekilde yayılıyor ve bir sonraki platounun tepesinde büyük bir kale sunuyordu. İyi tahkim edilmiş kapılarının önünde meşale alevleri birbirine karışıyordu . Kalabalık, kale surlarını bile çevreleyecek şekilde yayılmıştı ve belki de birkaç yüz metre derinliğinde, topluluğun daha yakın kenarı seyrekleşerek, birkaç sıra kaba saz çatılı evin arasına dağılmıştı. Bir askerin eli Lazarus'u ileri doğru, aşağıya doğru itti. siğ tepe.

"Safları sıklaştırın! Silahları hazırlayın! Pozisyonlarınızı koruyun!" diye bağırdı refakat birliğinin başkomutanı. Askerler meşaleleri bir kenara bırakıp Lazarus'un etrafına toplandılar, gevşek düzen sert bir kare oluşturdu. Kalkanlar kenara doğru kaldırıldı, küpü çevreledi, mızraklar dışarı doğru uzanarak kalabalığın üzerine belirgin bir şekilde yöneltildi. "Hiçbir zarar gelmez! Eğer düzen bozulursa ; öldürmek için vurun!"

Dışarıdan bakıldığında oldukça zorlu görünen savunma hattı, tek bir vücut halinde ileriye doğru hareket etti.

Kalabalık, fırtına gibi amansızca kükredi, ancak alay yaklaştıkça gök gürültüsü dindi ve sessiz gece havasına sadece cırcır böceklerinin şarkıları ve çıtırdayan meşalelerin sesi hakim oldu. Nihayet, o ölü sessizlikte, meşalelerden oluşan bir okyanus ikiye ayrıldı - kalenin kapılarına doğru uzanan belirgin bir yolu aydınlatan, dalgalanan bir Ölü Deniz gibi . Belki de Lazarus , yüzlerce şaşkın bakış arasında boğuldu; bakışlarını indirdi ve yeni yapılmış koridorda ilerledi, ağır demirler her adımında şıkırdayarak ilerlerken, hazırda bekleyen bir grup okçu, idam sehpasının geçişi için yol açtı.

Kalabalık mırıldanıyordu, arkalarındaki kişilerden yükselen sesler duyuluyordu. İzleyiciler hakaretler savuruyordu. Sonra bir taş havada süzülerek Lazarus'un başına isabet etti. Sersemlemiş bir halde yere yığıldı, boynundan kanlar akıyordu.

Bir okçu taşı atanı okla vurdu ve genç köylü yere yığıldı. Bu olay büyük bir protestoya yol açtı. Aceleyle iki asker Lazarus'u kaldırdı. Baş dönmesiyle sendeleyerek aralarından geçti . Komutan herkese uyarılar haykırdı, ancak uluyan kalabalık onun sesini bastırdı. Aniden, kaleye giden yol, öfkeli yumruklar ve sallanan meşaleler tarafından tamamen yutuldu .

Lazarus'un kesinlikle iblislerin kralı ve kötülüğün prensi olduğuna inanan kalabalıklar onun üzerine üşüştü. Belki de kadınlar dünyevi acılarını anlattılar; ona tükürdüler . Şimşekler uçtu. Belki de erkekler zorlu yollarını hatırladılar; ona saldırdılar. Kılıçlar şakırdadı. Ve ayak seslerinin arasında heyecanlı çocuklar taş arıyordu. Kanlı çatışmada mızraklar saplandı.

Lord D'Alcicourt'un adamları, şeytana susamış kalabalığı geri püskürttü. Erkekler, kadınlar ve çocuklar yaralanıp daha da kötü duruma düşerken, daha fazlası akın etti. Dahası, birlik içinde asker askere saldırdı; birlik dağıldı ve kalabalık onları yuttu . Öfkeli kollar Lazarus'u kaptı ve yukarı kaldırarak altlarından dolaştırdı.

Küfürler ve çığlıklar. Zincirlerle sarılmış bir mummyaydı, yükselen uzuvların azgın dalgalarında sürükleniyordu. Rastgele çığlıklar, tüm topraklarda yankılanan ritmik bir kükremeye dönüştü: "Şeytanı yakın! Şeytanı yakın!" Lazarus, giderek artan acılarının içinde çırpınıyor, tıslıyor ve tekme atıyordu . "Şeytanı yakın!" diye bağırdı kalabalık.

Aniden yankılanan savaş borusu öfkeyi dindirdi ve tüm gözler kaleye çevrildi. Surların tepesinde okçular hızla pozisyon aldılar, oklarını kalabalığa doğru yönelttiler. Kale kapıları ardına kadar açıldı ve zırhlı atlılardan oluşan bir birlik gürleyerek dışarı çıktı, kılıçlar ve... Meşaleler denizinde parıldayan kalkanlar. Kalabalık, gün ışığından kaçan fareler gibi patladı. Lazarus yere düştü. Bayıldı. Yayılmakta olan kargaşada, ölümler ve yaralılar her yere dağılmıştı. D'Alcicourt'un Muhafızları Lazarus'u çevreledi ve onu döndürdü.

Dışarıya doğru, yanlardan, kalkanlar yukarıda. İki şövalye atlarından indi ve Lazarus'u bir atın üzerine, yüzüstü yatırarak kaldırdı. Zırhlı birlik, tek bir vücut gibi ve aynı hızla hücumu geçerek surlardan geriye doğru gürleyerek ilerledi ve kale kapıları arkalarından gürültüyle kapandı.

Kale duvarlarının içine girdikten sonra, baygın Eljo'yu atından indirip derin bir avlu çukuruna attılar. Avlunun uzak duvarında, kalenin altındaki yeraltına açılan tek bir demir kapı duruyordu. Kapının iki yanında, zincirlenmiş iki mahkum oturuyor ve yeni misafirlerini tedirgin bir şekilde gözetliyorlardı. İkisi de bakımsızdı, sakalları dağınıktı; ancak biri, sarı saçları, geniş sırtı ve mavi gözleriyle oldukça iri bir görünüme sahipti. Lazarus'tan bile daha iriydi ve muhtemelen

Küçük hapisane arkadaşının yanında dev gibi duran biri.

Gece neredeyse sabahın erken saatlerine kadar geçmişti ki, Lazarus iki mahkum arasında devam eden bir konuşmadan etkilenerek kendine geldi. Daha iri olan adam, yabancı bir aksanla karışık derin sesiyle alay ederken, Lazarus hareketsiz yattı ve dinledi. "Eğer bu senin Şeytanınsa, neden bağlanıp bir kuyuya atılmasına izin veriyor? Bana bunu açıkla!" Küçük olan şöyle cevap verdi: "Şey, belki de Şeytan'ın kendisi değil, ama gerçekten bir iblis. Şu anda bile sadece yakalanmış gibi davranıyor. O zincirlerden kurtulacak ve hepimizi öldürecek!" "Bu ne şeytanınız ne de bir cin. Size söylemiştim, bu bir Gece Elf'i; her türlü işareti taşıyor ." Bir. Ve o pranganın içinde kendini kurtaramaz .

Lazarus yana döndü, gözlerini araladı ve biraz çaba sarf ederek doğruldu . Kanla yapışmış saçlarını yüzünden çekerek sol kaşının hemen üstündeki çirkin kesiği ortaya çıkardı. "Tanrım," diye inledi.

Daha ufak tefek mahkum, prangalarına karşı çarpınarak kekeledi: "Gördünüz mü! İşte oldu!" "Şeytan!" diye yalvardı, çukurun en üst kenarına yakın bir yerde volta atan muhafızlara .

"Bizi buradan çıkarın! Uyanıyor!"

"Sessizlik!" diye bağırdı bir asker. Lazarus'a baktı, gözlerini yıldızlarla dolu gökyüzüne çevirdi, sonra da rahat bir şekilde uzaklaştı.

"Evet," diye tısladı iri mahkum, küçüğüne söylenerek, "Sus! Çılgınlıkların minik bir çiçeğe yakışır ." Küçük adam gözlerini kısarak ona baktı, homurdandı ve sırtını duvara yaslayarak, dizlerinin üzerine sarkık kollarıyla kaskatı oturdu — belki de bu meydan okuyucu ama umursamaz görünümle onurunu geri kazanma çabasıyla . Uzaktan Lazarus'a dik dik baktı.

Sonunda öne eğildi ve Lazarus'a tısladı: "Aradığın kişi ben değilim, Şeytan. Ben bir Hristiyanim." Büyük adama işaret etti: "Aradığın kişi o—bir Kuzeyli—bir

pagan."

Lazarus kendini savundu: "Ben şeytan değilim."

Kuzeyli adam Hristiyan adama hırlayarak, "Duymuyor musun?" dedi . "O bir şeytan değil. Sana ne olduğunu söylemişim."

"Benim adım Lazarus Gogu." Lazarus zincirlerini inceledi.

"Belki de Gogu." Kuzeyli adam geriye yaslandı ve sırtıttı. "Yine de, Gece Elfi Gogu, sen hâlâ öylesin."

Hristiyan ona sordu: "Öyleyse, şeytan değilsen neden şeytana benziyorsun ?"

"Böyle doğdum. Ben bir insanım, sadece farklıyım."

"Bir insan mı? Sadece mi?" Kuzeyli adam kıkırdadı ve Hristiyan'a döndü. "Gece Elf'i kendine insan diyor. Ne düşünüyorsun —insan mı değil mi?" Güldü.

Lazarus, Kuzeyli adama, "Gece Elf'i nedir?" diye sordu.

"Sen!" diye sertçe karşılık verdi. "Bana yaklaşmaya kalkarsan, boynunu kırarım ."

Lazarus kaşlarını kaldırdı ve diğerine döndü. Hristiyan şöyle dedi: "O bir Kuzeyli . Halkı, Gece Elflerinin gece çöktüğünde ormanlarda dolaşan yaratıklar olduğuna inanıyor." "O halde o Hristiyan değil mi?" diye sordu Lazarus.

Kuzeyli adam güldü. "Alf'imiz benim Hristiyan olup olmadığını öğrenmek istiyor." Görünürde tiksintiyle başını salladı .

Lazarus ona sordu: "İsa Mesih'in günahlarımız için öldüğüne inanmıyor musun?"

Sarsılarak öne fırlayan, zincirleri sıkıca şakırdayan Kuzeyli Adam, Lazarus'a öfkeyle bakıyordu. "Hayır!" diye tükürdü çukurun zeminine. "Ve asla böyle yalanları yutmayacağım!"

Hristiyan adam ona, "Cehennemde haklı bir yer edinmemeye dikkat et," diye uyardı.

Kuzeyli adam ona dik dik baktı, dudaklarını büktü ve duvara yaslandı. "Benim Ölümünden sonra, yerim Odin'in sofrasında olacak ; yemek, içecek, şarkı ve salonlardaki bakirelerle birlikte . Valhalla'nın. Ve o aptalca hikâyelerinizi küçük çocukları korkutup kocaman korkaklara dönüştürmek için kendinize saklayın ."

"Sen mitlere inanıyorsun," diye yanıtladı Hristiyan, "Sana defalarca söyledim; ne Odin var ne de kutsal salonlar. Etrafına bak ; senden başka kimse böyle aptalca şeylerden bahsetmiyor."

Nasıl inanabilirsiniz ki ?

Kuzeyli adam eğildi, Hristiyanın saçının arkasından yakaladı ve başını kendine doğru çekti. Yüzüne hırlayarak, "Dilini tut! Babamın ve kardeşimin topraklarında , sizin gibilerden birçoğunun daha az şey söylediği için öldürüldüğünü gördüm . Ben sizin Hristiyanlar arasında sadece bir kişi olabilirim ; yine de, benim topraklarımda, halkım tarafından kuşatılmış halde dururdunuz . " dedi.

Şu gerçeği unutmayın: Herkes sizi 'Odin'in küfredici' olarak tanıyacak ve kellenizi alacak.

Bunun için."

Lazarus onlara, "İkiniz de neden bu çukurda bulunuyorsunuz?" diye sordu.

Kuzeyli adam arkadaşını serbest bıraktı ve arkasına yaslandı. "Buradayız, sevgili Alf'im," Çünkü buradaki arkadaşım bir adamı öldürdü ve atını çaldı."

"Ben sadece kendimi savundum," diye çıkıştı Hristiyan, saçının arkasını düzelterek.

"Önce o bana ateş etti."

"Eğer onun atını çalmasaydın , sana ateş etmezdi. Sonra askerleri tam uyuduğum yere getirdin. Seni aptal herif! Yürümekten yorulduğumu söyledim , sana gidip at çalmanı söylemedim!"

"Hayır, hayır, hayır," diye patladı Hristiyan, "Seni serbest bırakacaklardı. Benim yüzümden burada değilsin. Onlara seni tanımadığımı söyledim!" Kuzeyli adama suçlayıcı bir parmak uzattı .

"Kendini buraya sen soktun. Beni tanıdığını itiraf ettin ve sonra konuştun. "

"Odin hakkındaki o saçmalık, hakikate bağlı kalmanız ve benzeri şeyler. Sizi mahkum eden o aptalca inancınız , ben değil!"

"Öyle olsun," diye yanıtladı Kuzeyli adam, protesto edercesine zincirlerini savurarak. "Ve inancım üzerine yemin ederim ki..."

Düşmanlarımın elinde gururla öleceğim. Ve ertesi gün, asıldığımızda, Valkyrie beni alacak ve sizi çürümeye bırakacak."

Hristiyan adam ona şöyle çıkıştı: "Biz asıldığımızda, sen sahte inancın yüzünden cehennemde yanacaksın."

"Asıldı mı?" diye sordu Lazarus, kaşlarını kaldırarak.

" İşlediğimiz suçlardan dolayı yarın asılacağız , " diye itiraf etti Hristiyan.

"Suçlarınız için!" diye çıkıştı Kuzeyli Adam. "Sadece, seyahat etme hatasını yaptım."

"Senin gibi cani, hırsız, yalancı bir yılanın yanında olduğum için ! Ve düşmanlarımın önünde inancımı koruduğum için ! Sadece bu!"

Lazarus ısrarla, "Ama ben buraya Lord D'Alcicourt'u görmeye geldim , " dedi. "Asılmaya gelmedim."

"Hayır, Alf. Asılmayacaksın . Üzülme." Kuzeyli adam, gökyüzüne şöyle bir göz attıktan sonra, alaycı bir tonla ona güvence verdi. "Sabah yakında geliyor. İlk ışıkla birlikte, asılacak bir şeyin kalmayacak." Kibirli bir kahkaha attı. Lazarus yukarı baktı.

Suluk kırmızı bir parıltıyla çevrili, incecik bulutları keşfetmek.

"Sessiz ol, putperest!" diye bağırdı bir asker aşağıdan. Lazarus zincirlerinin arasında çırpınarak kendini kurtarmaya çalıştı.

"Onu üzdünüz. Bununla ne demek istediniz?" diye sordu Hristiyan.

Hâlâ kıkırdayarak Kuzeyli adam, "Seninle bir iddiaya gireceğim dostum," diye yanıtladı. Hristiyana yaklaştı ve fısıldadı, " Halkımın sözünü , senin..."

" Senin sözün, benim inancıma karşı senin inancın. Ne dersin?"

"İnanç üzerine bahse giremezsiniz."

"Ama ben bunu yapabilirim. Eğer halkımın haklı olduğunu size kanıtlayabilirsem, inancınızdan vazgeçip Odin'in sofrasına bizimle birlikte katılacak mısınız?"

"Ölüm anınızda küfür ederek canınıza değer vermiyorsunuz."

"Bu bahsi kendi canımı tehlikeye atmak için değil, sizin canınızı kurtarmak için yapıyorum."

"Bu ne tür bir bahis?"

"Halkımın sözüyle, Odin ve Loki'nin gerçeğiyle size yemin ederim ki..."

"Bu bir Gece Elfi, senin iblislerinden biri değil." Lazarus'a başıyla onay verdi.

"Ben bir Gece Elfi değilim ," diye homurdandı Lazarus, hâlâ bağlarından kurtulmaya çalışırken.

Ancak Kuzeyli Adam sözlerine şöyle devam etti: "Yakında o da bütün Gece Elfleri gibi gidecek.

Görüyorsunuz; güneş vurduğunda yanıp kül olmamaları için gündüzleri yer üstünde olamazlar."

Ve O'nun yanışını gördüğünüzde, halkımın inancına bağlılık yemini edeceksiniz ve Odin'e mi?"

Hristiyan ona inanmaz bir şekilde baktı, kaşları çatılmıştı. "Dengeni kaybettin ." Lazarus'a baktı ve sakalını kaşdı. "Ciddi misin?"

"O kesinlikle yanacak, tıpkı bizim asılacağımız gibi," diye sırttı Kuzeyli Adam. "Bahse girdik mi , girmedik mi?"

Küçük olan kıkırdadı. "Hayır, hayır, hayır—işte iddia. Bunun yerine, ruhunu kurtaracağım. Eğer senin iddia ettiğin gibi güneşte yanıp kül olursa, ruhumu senin Odin'ine vereceğim —ki bu asla olmayacak." Güldü ve büyük arkadaşına parmağıyla dokundu. "Ve eğer yanmazsa, Rab İsa Mesih'i Kurtarıcın olarak kabul etmeni ve Odin tanrından ve halkının inancından vazgeçmeni istiyorum. Ve öldüğümüzde, cennette, bana sonsuza dek şükredeceksin."

Kuzeyli adam yüzünü buruşturduktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "İşte bu ruh hali!"

Arkadaşının omzuna vurdu. " O zaman iddiaya girdik! Tamamdır!"

"Tamam," diye alay etti Hristiyan. "Ve bunu aklında tutmanı isteyeceğim." İki duvara yaslanıp

Lazarus'un kollarını kurtarmak için çılgınca çabalamasını izlediler. Eljo ayağa kalktı, duvara tırmandı.

Döndü ve Hristiyan'a, " Canını benim yüzümden riske atmamalısın ," diye öğüt verdi. Gökyüzüne baktıktan sonra zincirlerine döndü.

Hristiyan ayağa kalktı. "Kaybedilebilecek bir bahis bu. Yüce Tanrı'yı savunurken kaybedemem. Ve sizin gibilerden bir canı daha kurtardığım için, bu sefer Tanrı kazanıyor." Hristiyan sırttı.

"Artık hile yok, sevgili Alf." Kuzeyli adam Lazarus'la alay etti ve göz kırptı. "Güneş gelsin , o Odin'indir. Sen ise kül ve tozdan ibaret olacaksın."

Zırhların şıkırtısı, askerlerin ok yaylarını hazır halde , siper sırtını kuşatmasıyla kükremeye dönüştü .

"Hepiniz yere yatın!" diye bağırdı bir asker. "Hemen yere yatın!" Lazarus ve Hristiyan çukurun zeminine atladılar . Kuzeyli adam kaşlarını çatarak sırtını duvara yasladı. Asker kükredi, "Tüm tutsaklar güvende!"

Çın! Gıcırta! Demir maden kapısı ardına kadar açıldı ve silahlı muhafızlar içeriye daldı. Çoğu Hristiyan ve putperest tutsakları duvara yaslariken, diğerleri Lazarus'un etrafını sardı.

“Ayağa kalk! Çabuk ol!” Lazarus'u hızla demir kapıdan içeri soktular. Zırh ve kılıçların girdabının içinden sendeleyerek, meşaleler, mızrakçılar ve okçularla dolu yeraltı geçidinden aşağı indi. Çukur kapısı arkasından gürültüyle kapandı ve koridorda bir ses yankılandı; “Çukur kapısı güvenli!” Muhafızlar Lazarus'u kıvrımlı ve dolambaçlı yeraltı labirentinden geçirdiler.

Muhafızlarından biri "Dur!" diye bağırdı. Askerler onu bir kapıya doğru çevirdiler ve zincirlerini daha sıkı kavradılar. "İçeri gir." Lazarus itaat etti. Kapı arkasından tık diye kapandı ve mırıldanmaların ve metalin yer değiştirmesinin yankıları, giden askerlerle birlikte kayboldu.

Hava boşucu bir ağırlıktaydı; mezar soğukluğunda, eski balmumu ve nemli taşın çürümesinin hafif tatlı kokusuyla doluydu. Loş, dikdörtgen odayı taradı. Uzun, kaba yontulmuş bir masa, odanın ortasına boylamasına uzanıyordu ve iki yanında da aynı uzunlukta iki bank vardı. Ayrıca, masanın iki ucunda, tabaklarda iki mum yanıyordu; yakındaki mumun uzun alevi, tabanında dans eden bir ışık çemberi oluşturuyordu. Uzaktaki mum ise ışık vermiyordu, ancak fitilinden hafif kırmızı bir parıltı sızıyordu. Ve dönen duman sarmalının altında, yerde ve uzak köşeye sıkışmış, kaba bir saman şilte seriliydi. Karşı köşede, yalnız başına yatan ve büyük ölçüde çürümüş gibi görünen düz bir fareye kısa bir anlığına göz attı. Lazarus duvara yaslandı, zincirlerini taşlara sürttü. Şilteye yığıldı, mevcut sınırlarının ayrıntılarını sınırsız rüyalar alemine teslim etti.

~*~

Ancak, geçici gibi görünen bir an için, hayalleri uçup gitti ve kapı ardına kadar açıldı—ve gözleri de açıldı. Aniden yuvarlanıp doğruldu ve kapıdan içeri dolan parlak ışık seline gözlerini kısarak baktı. İki hizmetçi yedi katlı şamdanlarla içeri girdi ve onları masanın üzerine yerleştirdi. Yanan mumlarla ayrılırken, bir asker kolu içeri girerek uzak duvar boyunca sıralandı. Birkaç iyi giyimli adam içeri girdi, ardından tam teçhizatlı, oldukça iri ve narin, orta yaşlı, kel bir piskopos geldi. Lazarus'la bakış alışverişinde bulundu, sinsi bakışları belki de bir tedirginlik, hatta isteksizlik havası yansıtıyordu. Arkasında, muhafızlar kapıyı kapatıp yerlerini alarak güvenliğini sağladılar.

Kâtip masanın önünde durdu ve piskoposa dönmeden önce Lazarus'a baktı.

"Bu gerçekten bir şeytan. Bakın ona —dişleri, kulakları—ve yarasa kanatları."

Lazarus, "Ben şeytan değilim," diye karşılık verdi.

Piskopos kâtibi düzeltti: "Onu sebepsiz yere suçlamayın; bize hiçbir zarar vermedi . Yakında her şeyi öğreneceğiz."

Katip, piskopos ve diğerleri, Lazarus askerlerin gergin yüzlerini incelerken odada kasıtlı olarak dolaşıyorlardı . Sıralar değişirken metal sesleri yankılanıyordu; ve ortam , taze ter, kullanılmış mum yağı ve yanmış fitillerin tatlı kokusunu taşıyan hafif bir havayla doluydu . Katip homurdanarak mürekkep hokkası, tüy kalem ve bir parşömen rulosuyla masaya oturdu . Lazarus ayağa kalktı. Lazarus duvara yaslanırken huzursuz muhafızlar silahlarını kavradılar. Katip kağıdı açtı, tüy kalemi çıkardı... Neyse, onu fırlattı ve kağıdın üzerine yerleştirdi. Lazarus'a keskin bir bakış attı ve derin bir nefes aldı.

"Bir adınız var mı?" diye sordu kâtip.

"Lazarus. Lazarus Gogu." Kalem böyle karaladı.

"Şimdi itiraf edeceğin şey, Lazarus Gogu, gerçek olarak kaydedilecektir. Şimdi Tanrı ve Kutsal Hazretleri önünde yalnızca gerçeği itiraf edeceğine yemin ediyor musun?"

"Gerçeği söylüyorum."

"Pekala, o halde kime hizmet ediyorsunuz; hangi Rabbe ve Krala?"

Yazıcıya şöyle cevap verdi: "Ben Rabbim Tanrı'ya ve Kralıma hizmet ediyorum." Şüpheli gözler etrafta dolaştı.

"Belki de farklı bir şekilde sormalıyım," dedi kâtip, "Kime bağlılık yemini ediyorsunuz ? Hangi soyluya ve ülkeye?"

"Ben Tanrı adamıyım. Ona, Kutsal Hazretlerine ve Kiliseye bağlılığımı bildiriyorum."

Piskopos gülümsedi ve öne çıktı, "Güzel. Peki, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olan tek ve her şeye gücü yeten Tanrı'ya inanıyor musunuz ?"

"Evet."

Katip yazmayı bıraktı ve kaşını kaldırarak yukarı baktı. "Yani kendini bir insan ve Tanrı'dan gelen bir varlık olarak mı görüyorsun ?"

"Evet."

"İnsanların kanatları yoktur," diye yanıtladı, ses tonunda alaycılık vardı. "Yine de söyle bakalım, gerçekten uçabiliyor musun?"

"Evet."

Katip, yazarken ona tekrar sordu: "Bir seferde ne kadar uzağa uçabilirsin?"

Lazarus cevap verdi: "Dinlenmeden önce yarım akşam daha." Ancak tüy kalem dondu ve kâtip şüphe dolu gözlerle ve büzülmüş dudaklarla geriye yaslandı. Birkaç şaşkın muhafız mırıldandı.

“Sessiz olun hepiniz!” diye uyardı piskopos. Lazarus'a döndü. “Lazarus, bakireden doğan, acı çeken, dirilen ve göğe yükselen Mesih'e inanıyor musun ?”

"Evet."

"Güzel." Rahip odada bir aşağı bir yukarı yürüdü, başını salladı. "Bu iyi."

Katip sordu: "Bana anne babanızdan bahsedin. Kimlerdi ve şimdi neredeler?"

Lazarus huzursuzca kıpırdandı ve piskoposa tedirgin bir bakış attı.

Piskopos, elini sallayarak kâtime döndü. "Uzun uzun oyalanmayalım; daha önemli bir soru soralım."

"Pekâlâ." Katip gözlerini devirdi ve ardından şu soruyu sordu: " Hiç adam öldürdünüz mü veya savaşa katıldınız mı?"

"HAYIR."

Kalemını batırdı, salladı ve Lazarus'u inceledi. "Hiç kimseyi öldürmedin mi? Ama köpek dişlerine sahipsin . Söyle bana, et yiyor musun?"

"Evet, söyledim. Demek istediğim şu ki— "

Kâtip sözünü kesti. "Hiç kimseyi öldürmediğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu Lazarus'u, endişe ve kafa karışıklığı karışımı bir tavırla. "Ancak et yemek için öldürmek gerekir, değil mi?" Ve ince bir suçlamayla, tüy kalemını Eljo'ya doğrulttu. " Şimdi bu meclisin önünde yalan mı söylüyorsunuz?"

“Bravo!” Piskopos zarif bir el hareketiyle kâtibi uyardı, “Karışıklığa gerek yok . Bırakın konuşsun.”

Lazarus itiraf etti: “Bazı vahşi hayvanları öldürdüm, ama Tanrı'nın emirleri bana uygulanmaz.” Hayvanlara! Açtım ve ekmeğim yoktu!

Katip kaşını kaldırdı. "Hayır—ekmek yok mu?"

"Hiçbiri. Ormanda hiçbir tahıl bulamadım. Tahıl olmadan ekme yapamam."

"Öyleyse ekme yemeyi seviyorsunuz?" diye yazdı kâtip.

"Hayır, ekmeği sevmiyorum . "

Kâtip durdu ve iç çekte. "Öyleyse , ekmeği sevmediğin halde neden ekme yapmaya çalışıyordun, Allah aşkına ?"

Piskopos boğazını temizledi ve büyük göbeğinin altında kenetlenmiş parmaklarıyla ona yaklaştı. "Hıristiyan rahiplerin yaptığı ayinde ekme ve şarabın, ilahi bir güçle, Mesih'in bedenine ve kanına dönüştüğüne inanıyor musun?"

"Evet."

"Mükemmel cevap." Sinsi bir şekilde sırttan piskopos ellerini birbirine sürerek döndü ve

Oturup hiçbir hareket yapmayan kâtip, "Onun cevabını kaydettiniz, değil mi?" diye sordu .

Katip şöyle yanıtladı: "Yine de, eğer sakıncası yoksa, ona sormak istiyorum ..."

"Bu beni hiç memnun etmezdi," diye çıkıştı piskopos masaya ağır ağır yaslanarak, "Şimdi..."

"Cevabını kaydedin." Parmaklarını şıklattı ve parşömeni işaret etti.

"Dilediğiniz gibi." Katip surat astı, ama yine de tüy kalemını suya batırıp itaat etti. Piskopos memnun bir yüzle Lazarus'a döndü.

Katip, bir sonraki soruyu sorarken kekeleydi ve dışarıdan endişeli görünüyordu. "Peki, sizin türünüzden kaç tane daha var —şey—uçan adamlar?"

"Ah, evet," diye araya girdi hoş tavırlı piskopos, "Elbette daha fazla uçan adam olmalı."

"Daha kaç kişi var ve şimdi nerede olabilirler?" diye sordu, heyecanla dudaklarını büzerek .

"Bilmiyorum. Yalnızım."

"Sizden sadece bir tane mi var ?"

"Başka bir örneğini görmedim."

"Anlıyorum." Rahip kaşlarını çattı, en büyük çenesini okşarken hayal kırıklığını yere yansıttı.

Katip, parşömen üzerindeki bir başka soruyu yüksek sesle okudu: "Bir şeyi nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz?"

"Bıçak, yay veya herhangi bir tür silah mı?"

Lazarus, "Bir zamanlar deriyi ve eti kesmek için kemikten bıçak yapmıştım ," diye anlattı.

Piskopos Lazarus'a yaklaştı ve gözlerini inceledi. Lazarus'un dua haçını fark etti ve daha iyi inceleyebilmek için üzerindeki zincir halkalarını kenara itti. "Bunu nereden aldın ?" diye sordu . Kendini beğenmiş şişman adamların sık sık yaptığı gibi, derin derin nefes alarak incelemeye devam etti .

"Bu, bir rahibin bana verdiği bir hediyeydi; onun dua haçıydı."

Şişman rahip, soluk ve narin sosis parmaklarıyla haçı yuvarladı, yıpranmış köşelerini inceledi. "Evet. Sadece bir rahip böyle bir dua haçını yıpratır. Sana inanıyorum, Lazarus." Piskopos ona ince bir göz kırptı ve muhafızlara döndü, "Yeterince gördüm . Onları uzaklaştırın."

Katip ayağa kalktı ve tüy kalemını mürekkep hokkasına batırdı. "Belki de acele etmemeliyiz."

"Onun bunu çukurdayken bir mahkumdan çalmadığından nasıl emin olabilirsiniz?"

"Ah, eminim ki öyle yapmadı," diye yanıtladı piskopos. Lazarus'un göğsüne sıkıca bağlanmış kolyeyi saran zincirleri çekiştirdi. "Haçın bu zincirlerin altında olması, ancak bağlanmadan önce onu taktığı anlamına gelir . Şeytanlar asla haç taşımaz." Ardından rahip , Lazarus'u işaret ederek tüm salona seslendi : "Bu bir şeytan soyu değil; bu uçan bir insan; bu uçan bir Hristiyan."

Adamın adı Lazarus'tur. Bu eyaletin piskoposu olarak, yetkimi koruyacağım.
Bu konuda kendisine yönelik herhangi bir itirazı kabul etmeyeceğim."

Masayı çevreleyen kâtip, piskoposa fısıldayarak, "İzin verirseniz sizinle bir kelime konuşabilir miyim?" dedi. Odanın uzak ve boş bir köşesine doğru başını salladı. Lazarus, sanki özel bir yermiş gibi görünen bu yerde kulaklarını dikti. Kâtip endişelerini piskoposa fısıldadı: "Herhangi bir şeytan bile bu soruların herhangi birine nasıl cevap vereceğini bilir . Ve bu, Tanrı'nın lütfuyla veya ışığıyla yapılmış bir şeye benzemiyor . Belki de bunları terk etmeyi düşünmek akıllıca olabilir..."

Rahip sözünü kesti. "Belki şunu düşünmeniz akıllıca olur: Bu hassas anı bozarsanız , Lord D'Alcicourt sizi o demir prangalara vuracaktır." Döndü ve askerlere bağırdı: "Beni duymadınız mı? O pis prangaları hemen çıkarın!"

Üç muhafız öne atılıp Lazarus'un kıyafetlerini çıkardı.

Katip, eşyalarını toplarken homurdandı, o sırada Lazarus ona seslendi: "Ben uçan bir adamım."

Kâtip donakaldı ve gözlerini piskoposa çevirdi; karşısında öfkeli bakışlar vardı . Dikkatini tekrar Lazarus'a çevirdi, yapmacık bir gülümseme takındı ve cevap verdi: "Evet, sensin — o." Şimdi memnun olmuş rahibe kısa bir bakış attıktan sonra , rulo halindeki parşömenini ve mürekkep hokkasını alarak odadan hızla çıktı .

Lazarus rahibe hafifçe eğildi. "Size minnettarım. Teşekkür ederim."

"Evet, haklısın. Belki bu küçük meseleyi daha sonra, özel hayatımda konuşabiliriz."

"Oturma odaları," diye fısıldayarak alaycı bir şekilde söyledi, Lazarus'un kolunu okşarken.

Gülümsemesi sert bir kaşa ve kalkık bir çeneye dönüştü. "Ancak henüz özgür değilsin. Lord

D'Alcicourt seni kısa süre sonra görecek." Piskopos arkasını döndü ve askerlere seslendi. "Burada işimiz bitti."

Oda boşaldı, kapı kapandı ve Lazarus bir banka oturdu. Tersine dönmüş, saçları kanla yapış yapış olmuş halde, iki parlak şamdanın altında kesik ve morluklarını iyileştirmeye çalışıyordu.

Kapı tekrar açılıp orta yaşlı bir hizmetçi ve üç genç hizmetçisi içeri girene kadar epey zaman geçti. Şişman kadın neredeyse Lazarus kadar uzundu ve iri cüssesi, mütevazı varlığını neredeyse tamamen gölgede bırakabilirdi.

Arkasından gelen genç kızların arasında , göğsünün altında sabunlar, merhemler ve çeşitli hijyen malzemeleriyle dolu büyük, ağzına kadar dolu bir tepsi taşıyordu. Durdu ve masanın en ucundaki bir bankta oturan Lazarus'u inceledi.

Lazarus ayağa kalktı ve başını eğdi.

"Demek siz o seçkin uçan adamsınız?" diye sordu. "Lazarus, öyle mi?"

"Ben Lazarus Gogu'yum," diye belirtti.

"Daha sağlıklı fareler gördüm , sen iğrençsin," diye homurdandı masanın ucuna doğru yürürken . "Ve kokunu buradan bile alabiliyorum." Tepsinin içindekileri boşaltırken, hizmetçilerin henüz yerlerinden kıpırdamadıklarını, odanın karşısında ona dik dik baktıklarını fark etti. Hizmetçilerden biri buharı tüten bir kova su tutuyordu, diğeri katlanmış bezlerden oluşan bir bohçayı kucaklıyordu, sonuncusu ise temiz kıyafetler ve botlar taşıyordu.

"Hadi, buraya gelin," diye azarladı onları, "Usta Lazarus ısırılmaz . O bir Hristiyan." Hemen öne fırladılar, ellerindekileri masaya bırakırken ona bakıyorlardı. O gülümsedi, başını salladı ve onlar da karşılık olarak gülümsediler.

Masaya geri döndü ve merhemleri karıştırmakla meşgul oldu. "Usta Lazarus, efendim size zarar vermek istemedi ve size yapılan kötü muameleden dolayı çok öfkeli. O zamandan beri birçok kişiyi tutuklattı." Size temin ederim ki, biz köylüler bu olayda hiçbir rol oynamadık. Kapılarda toplananlar eyaletin diğer bölgelerinden geldiler; Lord'un ordusunun toprakları üzerinde egemenlik kurmak için çok küçük olduğunu bildikleri için cesaretleniyorlar ."

"Yine de Lord D'Alcicourt benimle konuşmak istiyor, değil mi?" diye sordu Lazarus.

"Gerçekten de öyle. Şimdi, lütfen bu amaçla aşağıya iner misiniz?"

"Ve o benim nerede olduğumu biliyor mu?" diye sordu Lazarus masanın etrafından dolaşarak.

"Evet, öyle. Sizi korumak için hapsedildiniz, Üstat Lazarus. Sizin için bunu istiyor."

"Ona saygın bir misafir gibi davranılacak." Kolundan tuttu ve onu hemen arkasına çekti. "Burada dur.

" Masadan sabun kovasını aldı ve ayaklarının dibine bıraktı .

"Şimdi onunla konuşabilir miyim?"

Kadın onu baştan aşağı süzdü ve kıkırdadı. "Sen çok kirlisin ve kesinlikle Lordumun huzuruna çıkacak durumda değilsin . Yıkanmayı göze almalısın. Hadi, işe koyulalım. Şu derilerinden çık artık." Kadın tepsiyeye geri döndü, hizmetçiler melekler gibi hafif adımlarla etrafını sardılar. Her biri kovadan sabunlu bir bez çıkardı ve sıktı.

Lazarus'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Onlardan uzaklaştı. "Soyunmak mı? Bu anda mı?"

"Efendimi görmek istiyorsunuz , değil mi?" diye sordu ona omzunun üzerinden.

"Evet, ama ben daha çok ..."

"Sus artık. Beş oğul yetiştirdim ve hepsine dedim ki: ' Daha önce görmediğim hiçbir şeyiniz yok.' Şimdi soyun da seni efendim için temizleyeyim . Emirlerim belli—ya o kirli derileri çıkaracaksın ya da ben çıkaracağım." Açık merhem şişelerini tekrar kapattı ve tepsiyeye geri koydu. "Efendim senin iyice ovulmanı bekliyor . Efendim sana yeni kıyafetler ve botlar verdiği için o derilere ihtiyacın yok . Bakmalısın— "

Arkasındaki hizmetçi nefes nefese kaldı. Diğeri kıkırdadı ve kadın onları azarladı. "Böyle bir davranışa izin vermeyeceğim!" Onlara doğru sendeleyerek, " Şu şartlar altında..." diye devam etti.

Ancak, son derece mahcup bir halde duran Lazarus'u fark etti.

"Aman Tanrım!" diye hıçkırdı, eli yanağında, tüm gözler Lazarus'un olağanüstü yüz hatlarına büyülenmiş bir şekilde çevrilmişti.

Boğazını temizleyip hizmetçilerine sertçe, "Hadi bakalım? İşe koyulun!" diye bağırdı. Hizmetçiler hemen öne atılıp sabunlu bezlerle adamın üzerine vurarak onu ovmaya başladılar. Kadın adamın saçını yıkadıktan sonra, merhem karışımının bulunduğu bir teneke kutuyu alıp alındaki kesğin üzerine bir bez sürdü . Yarayı iyileştirmeye çalıştı. Hizmetçiler yıkarken o da başındaki küçük kesiklere baktı .

"Bu yeterli." Merhemi masaya koydu ve temiz bir bezle geri döndü . "Daha derin kesik iz bırakır, ama sen yaşayacaksın."

Kadın adamın başını geriye doğru tuttu ve boynunu yıkadı. "Kesinlikle tıraş olmanıza gerek yok , Efendi Lazarus. Başınız dışında hiç saçınız çıkmadı mı?"

"HAYIR."

"Bütün uçan adamların kulakları ve dişleri seninkiler kadar uzun mudur?"

"Bilmiyorum. Başka birini görmedim—Ah!" Lazarus gerildi.

"Sakin ol, sana zarar vermiyorum ."

"Onlar," diye itiraf etti, tavana doğru homurdanarak.

Üç kişinin başının tepesine baktı, belki de yaramazlık için bir araya gelmişlerdi. "Lilita! Kızlar, işiniz henüz bitmedi mi?"

Üçü de sırtarak ayağa fırladı. "Ah, evet anne."

"Öyleyse kovayı kenara çekin ve sırtını ovun." Kadın başını bıraktı ve omuzlarını yıkadı. "Kollarınızı kaldırın. Ve eğer lütfedip kanatlarınızı açarsanız, Efendi Lazarus, içlerini de temizleyebiliriz." Adam itaat etti; nefesleri kesildi; yine de yıkama devam etti.

Sonunda kadın onu kurulayıp pudraladı. Sırtı ortadan ikiye kesilmiş beyaz, fırfırlı bir gömlek tuttu . "Kanatların için yer bıraktım, ancak onu giymek biraz zor olabilir. "

"Biraz zahmetli." Yine de kanatlarının üzerinden kayıp mükemmel bir şekilde yerine oturdu. "Harika. Biraz küçük kesmişim. Sana uyması için en büyük oğlumun bedenini kullandım. O da iri bir adamdı." Ön kısmını ilikledi.

"Bu onun gömleği mi?" diye sordu Lazarus.

"Ah, hayır." diye kıkırdadı. "Hiç bu kadar güzel kıyafetler giymemişti." Yakasını düzeltti . "Ama şimdi öldü."

"Ona ne oldu?"

Dudaklarını büzdü. "O canavar Lord Hugon tarafından öldürüldü, bizzat Şeytan'ın kendisi."

Hizmetçi kızlardan birinden siyah bir pantolon alıp ona verdi. "Ordusu "Köyün tarlalarına baskın düzenlediler, kocamı, beş oğlumu ve iki kızımı öldürdüler . Cesurca savaştılar ama Hugon'un ordusuna karşı koyamadık ."

"Neden onları öldürdü?"

"Çünkü o bir canavar. Neyse, yeter bu kadar—olan oldu, gitti." Ona bir çift siyah çizme verdi . "Şimdi bunları giy." Masaya döndü ve hizmetçileriyle birlikte eşyalarını topladı.

Lazarus'a sırtını dönerek, "Seni sabun ve suyla yıkadık, kanını temizledik ve merhemler sürdük. Yapabileceğimiz tek şey bu," dedi.

Tepsiyi yeniden doldururken, hizmetçilerden birine, "Ve şu derileri getir," diye talimat verdi.

"Evet, anne."

Kadın derin bir nefes aldı ve ona seslendi: "Hayır, Üstat Lazarus, sen uçan bir adam değilsin ."

"Öyleyim." diye ısrar etti Lazarus.

Döndü ve gözlerini inceledi. Sonra ellerini beline koydu ve hayranlıkla gülümsedi .

"Hayır. Şimdi uçan bir prens kadar yakışıklısın . Ve efendim de tıpkı benim gibi senden çok etkilenecektir." Lazarus eğildi ve gülümsedi.

"Pekâlâ kızlar, her şeyi toplayalım. Bizimki bitti." Kadın tepsisini kapıya götürdü ve tıkladı.

Lazarus arkasından seslendi: "Size minnettarım. Teşekkür ederim."

"Hayır, değilsiniz, Efendi Lazarus. Oğullarıma en son anne olduğumdan beri iki mevsim geçti. Ve ancak dul bir anne bu anların değerini bilebilir." Zayıf bir şekilde gülümsedi ve yere baktı, belki de geçmiş mevsimlere bir göz atmaya çalışıyordu. Ancak kapı açıldı ve bir muhafız onları içeri aldı. "Hoşça kalın, Efendi Lazarus," diye seslendi arkasından üç ağır hizmetçisi gelirken.

"Evet, anne," diye yanıtladı Lazarus, kapı tık diye kapanırken bile küçük bir çocuk gibi gülümseyerek elini sallıyordu .

Sonunda Lazarus, başı öne eğik ve elleri arkasında kenetlenmiş halde masanın etrafında dolaşmaya, ileri geri yürümeye başladı.

Düşüncelere dalmış kanatlı bir soylunun sureti. Ara sıra, belki de bilinçaltında cehennemin girişinin o belirgin sesini –bazen birçok çekirgenin vızıltısına benzeyen bir sesle– tespit etmeye çalışarak, duvarlara tedirgin bir bakış attı, kulaklarını oynattı.

Çok kısa süren kalışında, duvarlardan hızla nefret etmeye başladı ve bunun yerine açık alanın, sonsuz gökyüzünün alternatif güvenliğini özledi. Ve efendisinin koruması altında olmasına rağmen

Seçkin konuk olan Lazarus, daha da yüce bir hükümdarın esiri olarak kaldı. Mum ışığında, derin düşüncelere dalmış bir halde, odadan çıkma riskini göze alamayacağını tamamen farkındaydı ; çünkü artık yeryüzünde gün ışığı hüküm sürüyordu ve kavurucu güneş onun baş bekçisiydi.

Ancak, cennetin cehennem arabasından uzakta, bu arada, daha acil kaygılar onu kemiriyordu. Her şeyden önce, Lord D'Alcicourt'a veya herhangi bir Tanrı'dan korkan Hristiyana, tamamen gece için yaratılmış bir varlık olduğunu, ancak Tanrı'nın Işığında yaratılmış bir Hristiyan olarak imajını nasıl koruyacağını nasıl açıklayacaktı? Ayrıca, Lord D'Alcicourt'un ona vereceği görevin günahkâr bir eylem olmaması ve gün ışığını gerektirmemesi için dua etmekten başka çaresi yoktu. Eğer bu kadar basit bir görevse, tamam Belki de Rahip Salvitino'yu getirmek ve Kapı Taşı'nı kapatmaya yardım etme sözünü yerine getirmek için tekrar Canello'ya doğru yola çıkmıştır .

Ancak, uzun zamandır boş kalmış, oyulmuş bir mezar gibi duran midesinden açlık sancıları yükseliyordu . Kapıya döndü, burnuyla havayı yokladı. İlk başta hafif olan koku, giderek yoğunlaşarak kızarmış domuz eti kokusunu doğruladı. Dış koridorda sesler yankılandı. Kapı ardına kadar açıldı.

İçeriye, her biri dumanı tüten birer tabak taşıyan bir sıra hizmetçi girdi. Lazarus, masanın etrafında toplanıp, bir krala layık bir ziyafetle masayı gümüş tabaklarla doldururken duvara yaslandı. Kızarmış domuz eti ve biberli tavus kuşu, balık filetosu, yumuşak dana eti ve ızgara sığır eti, fırında pişmiş tavuk ve geyik eti biftekleri, kalabalık masa yüzeyinde yer kapmak için yarışıyor. Haşlanmış yumurtalar ve kalıp peynirler tabakları süslüyordu. Meyveler tepsileri doldurmuş, kaseler ise kuruyemişlerle doluydu. Şişkin bir şarap sürahisi duruyordu. Masa, bütünüyle, geniş bir kolaj ve mutfak şaheserine dönüşmüştü.

Hizmetkârlar teker teker eğilip Lazarus'a gülümsedikten sonra odadan ayrıldılar. Son olarak, bir Zayıf, yaşlı hizmetçi tek kişilik bir yemek takımı hazırladı. Bir kadehi kaldırdı ve şarapla doldurdu .

"Bir ziyafet mi verilecek?" diye sordu Lazarus.

"Gerçekten de, saygılarımla, Üstat Lazarus. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Oldukça neşeli görünüyordu . Masanın tamamına elini gezdirdi. "Her şey hoşunuza gitti mi ?"

"Hayır, hayır." Lazarus başını salladı, kaşlarını çattı ve ziyafeti dikkatlice inceledi.

Bu aşırı lüks karşısında şaşkına döndü. "Bu çok fazla. Öleceğim. Hepsini yemek zorunda mıyım?"

"Hayır, kesinlikle hayır," diye kıkırdadı hizmetçi, "Sadece dilediğinizi yiyin, Efendi Lazarus.

Eğer hoşunuza giderse, yeriniz sizi bekliyor." Tabağı ve kadehi işaret etti, sanki suya batmış gibiydiler.

çevredeki yemeklerle.

Lazarus kendisine ayrılan yere yaklaşırken, "Ama çok fazla. Birçok kişiye yetecek kadar var . Bozulmasın diye başkalarının da yemesini sağlayabilirsiniz belki." diye yakındı.

"Ah, bozulmaz , Efendi Lazarus." Hizmetkar sırttı. Masanın üzerinden baktı.

"Yarın sizin hatırıma hepimiz ziyafet çekeceğiz. Lordumun keyfi yerinde ve kutlama yapıyor. Siz doyduktan sonra, geri kalanının tüm şato hizmetkarlarına dağıtılacağına söz verildi."

"Neyi kutluyor?"

"Seni kutluyor, Üstat Lazarus."

"Ben mi? Neden?"

"Şey, onun bu konudaki gerekçelerini tahmin etsem bile, bu tür konuları tartışmama izin verilmiyor . Üstat Lazarus, başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır—hayır. Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandı. Gülümseyen hizmetçi ayrıldı ve Lazarus'u tabağının başında dua etmeye bıraktı.

Ve bir anda, dua haçını öptükten sonra, Lazarus masaya hücum etti ve tabağını her et yemeğinden porsiyonlarla doldurdu. Her porsiyonun tadını çıkardı; manastırdaki tüm hayatı boyunca böyle güzel bir ziyafete katılacağını hiç hayal etmemişti. Yemek yerken akli başka yerlerdeydi, çocukluğundaki yeraltı mezarlığı günlerine , birçok kez yaşadığı o anlara dalmıştı. Babası kapıda nöbet tutarken, o yemekhane mutfağından gizlice alabildiği azıcık et ve peynir parçalarıyla birlikte yediği çıtır ekmek kaselerini yiyordu; gizlice okuduğu, kralları, lordları, kaleleri ve hayali ziyafetleri anlatan sayısız yazı kitabını okuyordu; yataktan gizlice çıkıp şarap mahzenine süzülerek, keyifli bir ruh halinde sinsi bir şişman rahibi yakalamaya çalışıyordu. Lazarus için bunların hepsi sanki daha önceki akşamların olayları gibiydi . Ve dışarıdan buruk bir tat bırakan bir şekilde, Odino'nun neşeli ruhunun her yerinde dolaştığını hissediyordu .

Ancak o zaman ruhun kaynağını tabağının yanında, dolu bir şarap kadehi olarak buldu . Tanıdık ama eski sözlerle onu çağırırdı: 'Artık su içme, biraz şarap iç, çünkü miden ve sık sık yaşadığın rahatsızlıklardan dolayı.' Odino'nun içten kahkahası aklında yankılandı. Bardağı aldı, bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattı. Sonra yüzünde yavaşça bir sırıtış belirdi. Kadehi ters çevirdi, bir çırpıda içti ve içini çekti. Sonra tavana baktı ve Odino'nun ruhuna seslendi: "Tadı kokusundan daha güzel." Kendine bir bardak daha doldurdu ve bir tavus kuşu bacağı kopardı.

Özel ziyafet devam ederken, Lazarus sürahiye vurarak neredeyse her lokma eti şarapla içti ve geçen anlarla birlikte neşesi daha da arttı.

Sonunda, sebepsiz yere kıkırdadı ve hem kendi kendine hem de yemekle açık bir diyaloga girdi.

Lazarus sarhoştı.

“Şimdi anlıyorum, mahzende olduğunuz sırada neden böyle güldünüz?” Dişlerini göstererek sırttı ve tavana doğru kadeh kaldırdı. “Ey Cennetteki Rahip Odino, sana şöyle yazılmıştır: Ve hiç kimse, Eski içkiyi içtikten sonra hemen yenisini ister, çünkü der ki: "Eskisi daha iyidir." Bardağını yeniden doldurdu. Kadehini kaldırdı, tavus kuşu bacağına geri kalanını da kaldırdı ve geriye doğru sendeleyerek banktan yere düştü. Şarap gömleğine sıçradı, mor renge boyadı ve kadeh odanın köşesine yuvarlandı. Hâlâ büyük bageti tutarken yan tarafına döndü ve sarhoşça kıkırdadı.

Lazarus bardağını aradı ve köşede, çürümüş bir fareye benzeyen bir şeyin yanında buldu. Fareye seslenerek, "İyi görünmüyorsun dostum; Rahip Clodius mu sana bastı?" dedi. Sırttı ve homurdandı, bir koluna garip bir şekilde yaslandı. "Usta Sıçan, benim uçan bir adam olduğumu biliyor muydunuz?" Lazarus, cevap bekliyormuş gibi kulaklarını tembelce dikti. "Yani, uçan adamlara hitap etmiyorsunuz?" Sessizlik çöktü. "O zaman bundan bir ısırık alın," diye sıçanın yönüne doğru tavuk budu tuttu, " Bir şeyler yemeniz konusunda ısrarcı olmalıyım. Biraz zayıf görünüyorsunuz ." Saçma sapan şeyler geveleyerek güldü.

Kısmen kendine gelen Lazarus ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar düştü. Kekeleydi, “Şey, Efendi Sıçan, bilmekte ısrarcıysanız, ben bir insan-sinek-şey-uçan-” İnkleyerek ayağa kalkmaya çalıştı, “ Ayakta duramıyorum.” Sonunda masaya tutunarak dengesini sağladı ve boş boş duvarları taradı. “ Ben insan-sinek miydim? İnsan-sinek- Tanrım.”

Sonunda dengesini yeniden sağladı ve sarhoşluğun verdiği sersemlikle masanın uzun kenarına yaslanarak sendeledi . Gözlerini kısarak etrafına şaşkın bir ifadeyle baktı, nerede olduğunu anlamakta güçlük çekiyor gibiydi . Bakışları daha sonra uzak duvara takıldı; tam bir sarhoşluk halindeyken taşlar nefes alıyor, içeri ve dışarı doğru hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Davul tokmağını kaldırıp duvara vurdu. "Belki bunu da canlandırabilirsin ?" Doğrulup duvara kızdı; "Seni çağırmadım." Duvarın hareketsiz kaldığını, nefes alan ve hareket eden tek şeyin sarhoş hali olduğunu gerçekten biliyordu , yine de aklına gelince doğaçlama hakaret etme isteğine karşı koyamadı . Burnundan ses çıkardı ve yere yığıldı, hiçbir yere bakakalmıştı.

Aniden, Lazarus tanıdık bir sesin şiddetlenmesiyle irkildi; bu ses, sanki bir şeye benziyordu.

Yaklaşan bir çekirge sürüsüne benziyordu. Masanın altına saklandı, gözleri karşı duvarın dibine kilitlenmişti; gürültü aniden kesilse bile duvar değişmeden duruyordu. Masanın altındaki gölgelerde, başını karşı duvara çevirdi ve bir çift gözlük gördü. Çıplak ayakların siyah, pençe benzeri tırnakları vardı. Uzun, kıvrık tırnakların sivri uçları taş zemine düzgünce yayılmıştı.

"Tanrım!" diye fısıldadı içinden, korkudan titriyordu.

"Evet, sevgili uçan adam," diye birden birçok kadının yumuşak sesi yükseldi, "Ben senin sevgili Tanrınım." Ayak sesleri masanın etrafında dolanıp bankın altına yerleşti, o kadar yakına geldiler ki Lazarus uzattığı elini ayaklarının üzerine koyabilirdi. "Şimdi, seninle ne yapacağım, Üstat Lazarus? Görünüşe göre nasıl doğru düzgün ölü olunacağını bilmiyorsun." "Bu kadar anlaşılması zor bir durum mu ki, size bunu yalnızca ben öğretmek zorundayım?" Lazarus Sessiz kaldı, masanın çevresinde gelişigüzel dolaşan , ara sıra durup tekrar hareket eden ayak seslerini izledi.

"Ziyafetiniz ölümle dolu bir sunak. Onlara ne yaptığınıza bakın —başsız, bacaksız, iç organları çıkarılmış, parçalanmış, yakılmış, haşlanmış ve yırtılmışlar. Çığlıklarını duyabiliyor musunuz, Efendi Lazarus?"

Aniden mide bulantısı hisseden Lazarus, karnını tuttuğunda midesinin sürekli olarak kusup durduğunu fark etti. "Onları yedin. Acılarını duyabiliyor musun?" Şiddetli kramplarla boğuşan adam uzandı. Yan tarafına yatmış, yırtılacakmış gibi hissettiği karnını tutuyordu. Sonra duydu: midesinin içinden gelen minik çığlıklar— ölmekte olan birçok farenin karışık çığlıkları gibi.

"Biliyor musun neden çığlık atıyorlar, Üstat Lazarus?"

Lazarus, ayakların en son durduğu yere döndü ama ayaklar yoktu. Geriye doğru yuvarlandı ve Lucifael'in yüzünün kendi yüzünün üzerinde belirdiğini, kara gözlerinin alev alev yandığını gördü. Donakalmış bir halde yerde kaldı.

"Çünkü ekmeği yemeyi reddettin! Onun yerine onları yedin!" diye homurdandı, " Ruhlarını yedin , Eljo!" Bileylenmiş kemikten yapılmış eski derleme bıçağını çıkardı ve bıçağın ucunu nazikçe yanağına ve dudaklarına sürdü. "Şimdi gel, şu masanın üzerine uzan benim için!"

Kadın kollarını geniş ve kararlı hareketlerle savurarak masayı temizlerken, yiyecekler etrafa saçıldı ve tabaklar ayaklarının dibindeki taşların üzerinde şangırdadı ; bir zamanlar zarif ve seçkin bir soylunun ziyafeti, şimdi kirli bir zeminin üzerinde ayırt edilemez ve iğrenç yığınlardan başka bir şey değildi .

Bir anda, en son ayaklarını gördüğü masanın dışında belirdi. "Gel! Masaya uzan ; onları dirilteceğiz, onlara yeni bir hayat vereceğiz! Şimdi kalk!"

Lazarus, masanın altında titreyerek kadının uzun, siyah ojeli ayak parmaklarına baktı.

"Kalk ayağa, Üstat Lazarus!"

[Bölüm 14 Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~